

Akeita maitea

Itzea URKIZU
ARSUAGA

Ebakia. Hutsa. Deskafeinatua izotzarekin. Kafesnea esne begetalarekin. Ez dela esnea, edari begetala baizik. Hutsa, baina sakarinarekin. Ea zer infusio dauden. Ados, rooibosa. Ba... kolakaua orduan.

Gure desio unibertsalen rankingean munduko bakea zerrendatzen jarraitzen dugun bitartean, ez gara gai kafe-garaiko hurrupatxoa eskatzerakoan ados jartzeko. Erreza litzateke, asko jota, ebakiaren eta kafearen arteko dikotomian mugitzea: bat edo beste. Baina, tira, bakea aipatu eta gero, itsusi ematen du testu honetan heterogeneotasunik ez onartzeak. Zenbat buru, hainbat akeita, beraz.

Kafearekiko gure irriken abanikoak erakusten baitu zenbateraino den anitza

bizitzan ditugun lehentasunen hurrenkera. Ezkaratzean, bizilagunari ezin kartsuago kontatu diozu semeak bizikletan ibiltzen egun bakarrean ikasi duela, nahiz eta bere aurpegierak esan dizun beretzat haurrak eman beharreko pauso estandar bat baino ez dela hori. Lagunak telefonoz hitzartu zaitu, zurekin hitz egin nahi duela esateko: bigarren haurra espero dute eta, albistea Grial Santua baino hobeto zaintzeko eskatu dizun arren, inguruko dozenagarren haurra da. Zenbait kontuk gure mundua gelditzen dutela, alegia, ingurukoenak biraka jarraitzen duen bitartean.

Kontrara, inor gutxiren begiradak altxarazi arren, badira mundua egunero gelditu beharko luketen gauzak. Lanki-

deak atera dit gaia kafe garaian, zutabe baterako ideia eskuzabal emanez, eta asmatu du zein den nire lehentasunen Top 5a. Tratu txarren eta genero indarkeriaren intentsitatea izugarri igotzen da udan, oporrek haiekin dakartelako erasotzailearen eta erasotuaren arteko bizikidetza-orduak luzeagoak izatea.

Ez da sakarinarik errealitate hori gozatzeko; ezta karga hori arinduko duen deskafeinaturik ere. Eguzkitako kremaren poto hutsari, gaizki geratzen zaigun bainujantziari edo selekzio baten asimilazioari begira gauden bitartean, asimilatzen dugu etxekonekoak min duela ez-tarrian bart senarrak lepoa gehitxo estutu ziolako. Ez duela kaferik hartzen, ezta arnasarik ere. •

Kirola bai, galderak ere bai

Miren AZKARATE
BADIOLA

Kontraesan handiekin, baina Olinpiaden urtea denean gogotsu hartzen dut tarteren bat goi-mailako kirola ikusten gozatzeko. Bai, badakit Joko Olinpiakoak ez direla kirola soilik; parte hartzen duten herrialdeen aliantza (eta zapalkuntza) politikoak hor daudela, herrialde batzuen existentzia ezaren eskaparate bikaina dela, enpresa handien zuriketa dela, munduaren zati handi bat pantailari begira egotea ekartzen duela beste guztia gertatzen egongo ez balitz bezala (Palestinako sarraskia egunotan geldirik egongo balitz bezala edo etxegabetzerik gertatuko ez balitz beza-

la), emakumeok objektu izaten jarraitzen dugula (ikusi besterik ez dago kirol bera praktikatzeko gizon-emakumeon janzkeraren desberdintasuna)... Bai, horren denaren jakitun naiz, eta hala ere, ezin dut ekidin tartetxo bat dudanean telebista, ordenagailua edo telefonoa hartu eta zer dagoen ikusten jartzea.

Orain, hurrekin, momentu horiek murriztu egin zaizkit eta desberdin bizitzen ditut, baina kirola ikusteaz gain (horietako batzuk haiek lehen aldiz ikusten dituztenak, gainera), aukera baliatzen dut egun hauen inguruan diren beste zeharkako gai askoren inguruan ere hitz egiteko eta ikasteko. Herrialde

ezberdinetako bandera eta himnoetatik hasi eta erantzunik gabeko galderak zein konstatazioak entzuteraino. Horietako bat: «Guk badugu bandera eta ereserkia?», edo «ez bada Espainia, orduan Frantzia animatuko dugu?»

Nik, Arnaldo Otegik bezala, ez dut galtzen esperantza aurtengo Joko Olinpiakoetan, atleta arrazializatuak eskuan eskularru beltza zutela podiumera igo eta egin zuten gisa, atleta euskaldun bat ikurrina ateratzen ikustearena. Bi bide baitaude asimilazio totalean erori ez gaitezen; bata, uko egitea Euskal Herria ordezkatu arte, edo bestea, behin joanda ados ez gaudela aldarrikatzea. •